

Ν. ΣΟΥΤ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ο Όδος Πρωαστίου, αρ. 10
 Δι' συνδρομαί αποστέλλονται απ' ε-
 νιας εις 'Αθήνας δια γραμματεσήμεν,
 κατονομοματων, χρυσοῦ κτλ.

Καρλόου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
 τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνας, μεταφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: 'Η
 ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ιστορικόν μυθιστόρημα, μεταφρασις Π.
 Πανῶ — Μαξιμου Βελρέ: ΑΠΙΣΤΟΣ! — 'Αλεξάνδρος Παπαδοπού-
 λου: ΑΣΧΗΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, διήγημα.

'Εν 'Αθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
 'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἀλλὰσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ
 παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν
 ἑκατέρωσ τὴν νέαν διεύθυνσιν των.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Διεκόπη φοβηθείς μήπως ἡ αὐθαδέια
 του διεγείρη τὴν ὀργὴν τῆς νεάνιδος·
 μετὰ μικρὰν δὲ σιγὴν προσέθηκεν:

— "Ὅπως τὴν ἀδελφὴν μου, τὴν 'Α-
 γνήν, ὅπως ἕνα ἀγγελον εἰρήνης καὶ ἀγα-
 θότητος.

— 'Αληθῶς; ἠρώτησεν ἡ Καικιλία,
 συγχινηθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τοῦ Κορεντί-
 νου.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου! ἀπήντησεν
 οὗτος προσκλίνων καὶ θέτων τὴν χεῖρα
 ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Λοιπόν! εἶπεν ἡ Καικιλία, καὶ
 ἐγὼ ἐπίσης θὰ σ' ἀγαπῶ, Κορεντίνε, σοὶ
 τὸ ὄμνυω. Καὶ ἤδη, προσέθηκε, σὲ ἀφί-
 νω. Θ' ἀναζητήσω εἰς τὸ δάσος δύο ἰπ-
 πῶτας, τοὺς ὁποίους ἀπώλεσα καθ' ὁδόν.

— Αὐτοὶ εἶναι εὐτυχεῖς, εἶπε μετὰ πι-
 κρίας ὁ Κερανδάλ, διότι ἔχουν τὸ δικαί-
 ωμα νὰ σὰς ἀκολουθῶσι, νὰ σὰς βλέπωσι,
 νὰ σὰς ὀμιλῶσι.

— Καὶ τί τοῖς χρησιμεύει αὐτὸ τὸ
 προνόμιον; Ὡς βλέπεις, δὲν ἐπωφελοῦν-
 ται αὐτοῦ.

— Ἐπειτα εἶναι ἑκατομμυριοῦχοι καὶ
 ὄρατοι. Ὡ! εἶναι πολὺ εὐτυχεῖς!

— Διατί;

— Αὐτὸς ὁ κόμης δ' Ἀμβραῆς δὲν θὰ
 σὰς νυμφευθῇ;

— Ἀληθῶς, ἡ μήτηρ μου τὸ θέλει.

— Καὶ σεῖς;

'Η Καικιλία προσήλωσε τοὺς ὀφθαλ-
 μοὺς εἰς τοὺς τοῦ Κορεντίνου.

— Ἐγὼ, εἶπε, δὲν ἀπεφάσισα. Ὁ γά-
 μος εἶναι σοβαρὰ ὑπόθεσις καὶ θὰ σκεφθῶ.
 'Αλλ' ἔσο ἡσυχος, Κορεντίνε, δὲν θὰ μὲ
 δελεάσῃ οὔτε ὁ πλοῦτος, οὔτε ἡ εὐγέν-
 νεια. Θὰ νυμφευθῶ μόνον τὸν ἄνδρα, τὸν
 ὁποῖον θ' ἀγαπήσω.

'Ἐτόνισεν ἐκάστην τῶν τελευταίων
 τούτων λέξεων. Ἡ φυσιογνωμία της κα-
 τέστη πρὸς στιγμὴν σοβαρὰ, ἀνέλαβεν ὁ-
 μως παρευθὺς τὴν χαρίεσσαν αὐτῆς ἔκ-
 φρασιν.

— Λοιπόν, εἶπε, δὲν σ' ἀποχαιρετῶ,
 ἐξαδελφε μου! θὰ ἐπανιδωθῶμεν. Θὰ ἐπα-
 νέλθῃς μὴ λησμονεῖς τὴν Μαγευμένην
 Πέτραν. Ὄρκισθης εἰς τὴν τιμὴν σου.
 Θὰ ιδωθῶμεν πάλιν.

Καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτὸν θέσασα ἕνα τῶν
 δακτύλων ἐπὶ τῶν χειλέων της. Ἀπῆλ-
 theoretical εἶτα καλπάζουσα διὰ τῶν περίξ πο-
 λοπλόκων ἀτραπῶν.

ΚΑ'

Τί ἀγαπῶσιν αἱ νεάνιδες

'Ο λοχαγὸς δ' Ἐστρέλ εἶχεν ἐγερθῆ
 μετὰ Μακιαβελικῶν σχεδίων. Ἐστρίψε
 τὸν ξανθὸν μύστακά του μετὰ πολλῆς
 προσοχῆς, καὶ ἐνεδύθη τὴν μικρὰν αὐτοῦ
 κομψὴν στολήν.

'Ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ἐνὸς τῶν ὠραι-
 οτέρων τῆς μαρκησίας, εἶχε τὸ ὕφος νικη-
 τοῦ, καταφανὲς ἐκ πρώτης ὄψεως.

Βεβαίως ἦν θριαμβεύων στρατιωτικὸς
 ὁ δ' Ἐστρέλ, οὐδαμῶς δὲ ἠγνῶει τοῦτο.

'Ο τὴν προτεραίαν περίπατος αὐτοῦ εἰς
 Πενοῆ ἦν δι' αὐτὸν σωματικὸς.

Οὐδὲν θὰ ὑπελείπετο αὐτῷ, ὅπως εὐ-
 χαρίστως διέληθῇ τὸν μῆνα τῆς ἀδείας του,
 καθ' ὃν θὰ διέμενεν εἰς Σαιν Ζιλδὰς.

'Ἐξαισία θήρα, τράπεζα πλουσιωτάτη,
 ἵπποι ἀριστοὶ διὰ τὰς ἐκδρομάς, τέλος δὲ
 ὄραξια κόρη, μεθ' ἧς ἠδύνατο νὰ διασκε-
 δάζῃ, ἦσαν ἀρκετὰ δι' ἕνα ἀξιωματικὸν
 τῶν δραγῶνων, ὅπως διέληθῃ εὐαρέστως
 τριακοντα ἡμέρας.

'Ἐν ἐλλείψει πάσης ἄλλης ἐρωτικῆς
 σχέσεως θὰ κατέφευγεν εἰς τὴν βαρόνην
 δὲ Φοντραίλ, ἢ εἰς τὴν κυρίαν δὲ Ρεβίλ,
 ἧς εἶχεν ἤδη ἀρχίσει τὴν πολιορκίαν·
 ἀλλ' ἡ Ἀγνή ἡμαῦρου πλέον αὐτάς. Ἡ-
 δύνατο νὰ κράξῃ ὡς ὁ Ἀρχιμήδης βλέπων
 αὐτὴν εἰς τὸ παράθυρόν της: Εὐρον.

'Ο λοχαγὸς δ' Ἐστρέλ δὲν ἦτο ἐξ ἐκεί-
 νων, οἵτινες ὀπισθοδρομοῦσιν εἰς τὰς ἀπο-
 φάσεις των. Ἦν τουναντίον εἰς ἄκρον
 ἀποφασιστικὸς, προκειμένου μάλιστα περὶ
 ἔρωτος.

'Απῆρχετο λοιπόν ἀπὸ τῆς πρώτας ἔ-
 χων κεχαραγμένον τὸ σχέδιόν του. Ἡμέ-
 ραι τινὲς τῷ ἐχρειάζοντο, διὰ νὰ στήσῃ
 τὴν πολιορκίαν, μία ἢ δύο διὰ τὴν ἔφο-
 δον, καὶ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον θὰ διήρ-
 χετο ἀπολαμβάνων τῶν τέρψεων τῆς κα-
 τακτῆσεώς του.

'Ἀμα ἀπεμακρύνθη τοῦ πύργου ἀνῆψε
 σιγάρον καὶ διηυθύνθη ὄνειροπολῶν πρὸς
 τὸ Πενοῆ.

'Ἐβαينه πρὸ ἡμισείας ὄρας, χωρὶς νὰ
 συναντήσῃ ἄλλον τινά, πλὴν ἐνὸς ἢ δύο
 φυλάκων, οἵτινες ἐβάδιζον βραδέως φέρον-
 τες τὴν καρβίαν ἐπ' ὤμου.

'Η ἀπόστασις εἶναι μακρὰ ἀπὸ τὸ
 Σαιν-Ζιλδὰς εἰς τὴν ἑπαυλίαν τοῦ Πενοῆ.

Τέλος ἔφθασεν εἰς τοὺς καλλιεργημέ-
 νους ἀγρούς, εἶδε δὲ τὸ κωδωνοστάσιον
 τοῦ χωρίου καὶ τὴν ἑπαυλίαν.

'Ο ἀξιωματικὸς ἦν καλὸς ἰχνογράφος.
 Ἡδύνατο εὐκόλως νὰ σχεδιάσῃ τοπίον
 τι ἢ οἰονδήποτε ἄλλο ἐξοχικὸν μέρος.

Πλησιάζας εἰς τὴν ἑπαυλίαν εἶδε τὸν
 μικρὸν Ζοσίλ, τὸν ὑπρέτην τῶν Κεραν-
 δάλ, μὲ τὸ δίκρανον αὐτοῦ ἐπ' ὤμου,
 ἐξερχόμενον τοῦ πρεσβυτερίου. Ἐκάλεσε
 λοιπόν αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησεν:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ οἰκία τῶν Κερανδάλ,
 παιδί μου;

— Μάλιστα, κύριε, εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Καὶ ποῦ εὐρίσκονται τώρα;

— Οἱ δύο, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντινὸς πῆγαν κυνηγι.

— Καὶ ποῦ, παλληκάρι μου;

— Δὲν εἰξεύρω καλά· δὲν μοῦ εἶπαν. Αὐτοὶ μὲ τὸν σκύλο τους τὸν Μιρὸ πηγαινούν ὅπου θέλουν. Ὁ μεγάλος, ὁ Ἴβ, ὁ αὐθέντης μας, δουλεύει εἰς τὸ χωράφι.

— Ὁ αὐθέντης σας, εἶπες, εἶσαι λοιπὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ζοσίλ Τρενέκ, κύριε.

— Λοιπὸν, δὲν εἶνε κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν;

— Βέβαια· ἡ μητέρα εἶνε εἰς τὴν ἐκκλησίαν περνᾷ ὀλόκληραις ἡμέραις ἐκεῖ ἀπὸ τὴν λύπην της. Ἡ Ροζίνα πῆγε νὰ βοσκίση τὰς ἀγελάδας.

— Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ Ροζίνα;

— Ἡ ὑπηρετρία. Εἶναι ὁμως εἰς τὸ σπίτι τὸ κορίτσι, ἡ Ἄγνη.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του νόμισμα δύο φράγκων καὶ ἔδωκεν αὐτὸ τῷ Ζοσίλ, ὅστις ὀπισθοδρόμησεν ἔκθαμβος.

— Λάβε το, εἶπεν ὁ δ'Εστρέλ. Εἶναι διὰ τὸν κόπον σου, καὶ πῆγαινε νὰ ἐρωτήσης τὴν δεσποινίδα ἂν μοὶ ἐπιτρέπη νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ἔπαυλιν. Θέλω νὰ τὴν ἰχνογραφήσω ταχέως.

— Ναι, κύριε.

— Νομίζεις ὅτι θὰ μοὶ δώσῃ τὴν ἀδειαν;

— Καὶ βέβαια. Εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι καὶ ἂν θέλῃς καὶ λιγάκι κρασὶ ἢ κανένα κομμάτι γαλέτα θὰ σοῦ τὸ δώσουν.

— Καλὰ, πῆγαινε!

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν παρατηρῶν τὰ ἄνευ παραπετασμάτων παράθυρα καὶ προσπαθῶν ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπισκέψεώς του. Τὸν εἶδεν ὁμως ἡ Ἄγνη καὶ μὲ τὴν φυσικὴν εἰς τὰς γυναῖκας φιλαρέσκειαν ἔσπευσε εἰς τὸ κάτοπτρον ἵνα διευθετήσῃ τὴν μελανὴν μακρὰν αὐτῆς κόμην.

Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει τοῦ Ζοσίλ ἡ καρδιά της ἐσκίρτησεν. Ἐμάντευσεν ὅτι ὁ ὠραῖος ἀξιωματικὸς δὲν ἤρχετο διὰ τὴν πτωχὴν ἔπαυλιν, ἀλλὰ δι' αὐτήν. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ κατέλθῃ, αἰσχυνομένη κάπως διὰ τὴν μετρίαν περιβολὴν της, ἀλλ' εὐχαρὶς καὶ εὐπροσήγορος.

Ἐγνώριζεν ἄλλως τε ὅτι ἦτο ὠραία.

Ὁ δ'Εστρέλ διήλθε τοῦ πυλῶνος μετὰ τοῦ ἵππου του.

Ὁ Ζοσίλ ἠνέωξε τὴν θύραν καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν κλίμακα καλῶν τὴν Ἄγνην· αὐτὴ ὁμως ἔφθανεν ἤδη αἰδήμων καὶ ἐρυθριῶσα.

Ὁ δ'Εστρέλ ἀφίππευσεν, ἔδωκε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του τῷ Ζοσίλ, ὅστις ἐφαίνετο προθυμότερος νὰ ὑπηρετήσῃ αὐτὸν τὸν γενναῖοδωρον ὡς πρίγκηπα ἀξιωματικόν.

— Ἦκουσα πολλάκις εἰς Σαιν-Ζιλδὰς, ἤρξατο λέγων, ὅτι ἡ ἔπαυλις τοῦ Πενοῦ

εἶναι ἐξαισία, ἠθέλησα λοιπὸν νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ καὶ νὰ φέρω ἐξ αὐτῆς ἐν ἐνόμιον. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν σας.

Ἐξήτασεν ὀλίγον τὸ πάχος τῶν τοίχων καὶ διηυθύνθη μετὰ τῆς νεάνιδος πρὸς τὴν ἐνδοθεν αὐλήν.

Ἡ Ἄγνη οὐδὲ λέξιν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ἦκροατο κάτω νεύουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ συναντήσῃ καὶ τοῦ λοχαγοῦ, ἀποθαυμάζοντος τὴν ἀληθῶς ἐξαισίαν αὐτῆς καλλονῆν.

— Δύναται τις νὰ κρατήσῃ πολιορκίαν εἰς αὐτὸ τὸ φρούριον, εἶπεν ὁ λοχαγός. Εἶναι πραγματικὸς προμαχὼν ἐδῶ.

Ὁ Ζοσίλ ἐκράτει πάντοτε τὸν ἵππον ὑπὸ τὸν πυλῶνα μὴ δυνάμενος νὰ βλέπῃ ἐκεῖθεν τὴν Ἄγνην καὶ τὸν δ'Εστρέλ.

Αἰφνης ὁ ἀξιωματικὸς ἐπλησίασε τὴν δεσποινίδα Κερανδάλ:

— Ἄγνη, εἶπεν αὐτῇ, ἔννοεῖς ὅτι δὲν μὲ ἔφερον εἰς Πενοῦ ἡ ἔπαυλις αὐτῆ, ὅσον θαυμασία καὶ ἂν ἦναι. Σὲ ἤθελα νὰ ἴδω.

— Κύριε... ἐψιθύρισεν ἡ νεανίς.

— Ἄφες με νὰ σοὶ ὁμιλήσω, ὑπέλαβεν ὁ δ'Εστρέλ. Μὴ φοβῆσαι. Σὲ εἶδον χθὲς καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶπον κατ' ἐμαυτὸν ὅτι ἕνα σκοπὸν ἔχει ὁ βίος μου, σέ. Οὐδέποτε εἶδον τί θαυμασιότερον σοῦ. Μὴ εἴπῃς ὅτι δὲν δύναται τις ν' ἀγαπήσῃ τόσον ταχέως! Ὅχι, ὁ ἔρωσ εἶναι ἡ συνάντησις δύο ὄντων προωρισμένων τοῦ μὲν διὰ τὸ δέ, τὰ ὅποια ἡ τύχη αἰφνης συνενώνει. Ἐρως εἶναι ἡ συνένωσις δύο ψυχῶν, αἱ ὅποια ὀπωσδήποτε θὰ συννητῶντο ὅσῳ μακρὰν καὶ ἂν εὐρίσκοντο.

Πέπρωται νὰ ἐνωθῶμεν. Δὲν ζητῶ νὰ μὲ ἀγαπήσῃς ὅσον ἐγὼ ἀγαπῶ σέ· εἶναι ἀδύνατον. Σὲ ἱκετεύω μόνον νὰ σκεφθῆς ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἔχεις ἕνα ὑπὸ πρῆτην ἀφοσιωμένον, ἕνα φίλον, τοῦ ὁποῦ ἡ μόνη μέριμνα εἶσαι σὺ καὶ μόνον σὺ! Ζητῶ νὰ μοὶ δώσῃς τὴν ἀδειαν νὰ σὲ βλέπω ὅταν ἦναι δυνατόν, νὰ σοὶ γράψω ὅταν δὲν δύναμαι νὰ σὲ βλέπω. Δὲν θὰ δυνήθω νὰ σὲ λησμονήσω. Μὴ μοὶ ἀπαντήσῃς, σκέφθητι μόνον τοὺς λόγους μου καὶ πιστεύσον ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι τὸ μεγαλεῖτερον ἐν τῷ κόσμῳ καλόν.

Ὁμιλήσεν ἐπὶ πολὺ μετὰ πάθους καὶ παραφορᾶς, ὅταν δὲ εἶδεν ἐκ τῆς ταραχῆς τῆς νεάνιδος ὅτι οἱ λόγοι του ἔφερον τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα ἐσιώπησεν.

Ἐλαβε τότε ἐκ τοῦ θυλακίου του λεύκωμα καὶ καθήσας ἐπὶ τοῦ χεῖλους φρέατος ἐσχεδιάσεν δι' ὀλίγων γραμμῶν τὴν ἔπαυλιν τῶν Κερανδάλ.

Εἶτα ἐπὶ λευκοῦ φύλλου ἔγραψεν:

« Ἄγνη, σοὶ ὁμῶς ὅτι θὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε! Ροβέρτος! »

Ὅταν ἔθηκεν αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρα τῆς ταλαιπώρου κόρης, ἐκείνη οὐδὲ λέξιν προέφερον, ἀλλ' ἐγένετο λευκὴ ὡς ἡ χιῶν. Τὸ αἷμα συνέρρειεν εἰς τὴν καρδίαν της.

Μετὰ ἐν λεπτόν ἀνήρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀφοῦ εἶπεν εἰς τὸν Ζοσίλ μόνην τὴν λέξιν ταύτην: σιῶπησον!

Καὶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἠκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἵππεά διευθυνόμενον ἐν καλπασμῷ εἰς Σαιν-Ζιλδὰς.

ΚΒ'

Οἱ δύο ἀδελφοί.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ, ὁ Κορεντινὸς ἔμεινε ἐπὶ πολὺ σκεπτικὸς στηριζόμενος ἐπὶ τῆς χνοῶδους πέτρας, ὑπὸ τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀκούσει τὴν φωνὴν τοῦ γειτονικοῦ ἐκείνου πλάσματος.

Ἐσκέπτετο μήπως ἦτο ὄνειρον καὶ ἔψαυεν ἑαυτὸν, ἵνα πεισθῇ ὅτι ἦτο ζῶν καὶ ὄχι ὑπὸ τὸ κράτος παρακρούσεως.

Πῶς! ἡ κόρη, ἣν ἐπίστευεν ἔχθραν, ἀδιαφοροῦσαν τοῦλάχιστον διὰ τὴν τύχην τῶν πτωχῶν ἐκείνων συγγενῶν, οὗς ἡ μαρκησία μετὰ τὸσαύτης μετεχειρίζετο καταφρονήσεως ὡς ἐπαίτας, ἡ κόρη ἐκείνη, ἣτις ἔδει νὰ ἔχῃ τ' αὐτὰ αἰσθητάματα, ἤρχετο πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς φίλον, ὡς πρὸς συγγενῆ, σχεδὸν ὡς πρὸς ἀδελφόν καὶ ὁμίλει αὐτῷ μετὰ τόσης χαριτοῦ καὶ τοσοῦτου γοήτρου!

Ἦτο δυνατόν;

Ἀμφέβαλεν εἰς τὴν πραγματικότητα.

Ἐν τούτοις τὰ ἴχνη τῶν πετάλων τοῦ ἵππου ἦσαν ἐκεῖ καταφανῆ ἔτι καὶ μαρτυροῦντα περὶ τῆς πραγματικότητος.

Τέλος ἀναλαβὼν τὸ ὄπλον του ἀνήρτησεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς ράχews του καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τὸ μέρος, ἔθθα συνέβῃ ἡ συνέντευξις ἐκείνη, ἣτις ἔδει τόσῳ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ζωῆς του.

Εἶπεν: εἰς τὴν τιμὴν του!

Ἡ ἔκφρασις αὐτῆ τῷ ἦλθε φυσικῶς εἰς τὰ χεῖλη.

Ἦσθάνετο ἤδη ἑαυτὸν ἐλαφρότερον, ἀνέπνεεν ἐλευθερώτερον καὶ ἔβλεπεν ἑαυτὸν ἀπαλλαγέντα τοῦ μίσους τῆς Καικιλίας ὡς ἀπὸ βάρους καταθλιπτικοῦ.

Βαθμηδὸν αἱ ιδέαι του ἐπανήρχοντο. Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ εἶχε κατὰ στιγμὰς τὸ βλέμμα ἔμπλεον τυφροφροσύνης. Τῷ εἶπε μετ' ὑψίστης ἠδύτητος τὰς λέξεις ταύτας: Θὰ ἐπανεῖλθῃς. Τέλος δὲ ὅταν τῇ ὁμίλησε περὶ γάμου ἐκείνη τῷ ἀπήντησε μετ' αἰνιγματικῆς ἐμφαντικότητος ὅτι δὲν ἦτο γεγονός τετελεσμένον!

Ἡ κεφαλὴ του ἔκαϊεν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίζοντο ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ.

Ὅχι, ἦτο ἀδύνατον.

Ἐκεῖνος, ὁ Κορεντινὸς Κερανδάλ, ν' ἀγαπάται ὑπὸ τῆς ὠραίας ἐκείνης νεάνιδος, τῆς τόσῳ πλουσίας, τόσῳ κομψῆς, ἐκεῖνος, εἰς ἀγριὸς καὶ ἀπαίδευτος! Ἐκεῖνος, εἰς λαθροθήρας! Ὅποια παραφροσύνη!

Ἡ Καικιλία ἠὺσπλαγχνίζετο αὐτούς. Τοῦτο ἦτο εὐνόητον. Τίποτε ὁμως περισσότερον.

Ταῦτα διανοούμενος ἐβόδιζε κάτω νεύων ὅτε, κατὰ τινα στροφὴν ἀτραποῦ, ἤσθάνθη βαρετὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ ἐστράφη.

Ἦτο ὁ Ἰάκωβος, ὃν ἰδὼν ὁ Κορεντινὸς ὀπισθοδρόμησεν ἐν βῆμα.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μορφή τοῦ ἀδελφοῦ του τῷ ἐνέπνεε φρίκην. Ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἀνοίξει μετὰ τῶν Κε-

ρανδάλ και της δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ
ἄβυσσον.

Αἱ χεῖρες τοῦ ἐθάψαν διὰ τοῦ αἵμα-
τος τοῦ πατρός της.

Ἄν ἡ Καικιλία τὰ ἐγνώριζε!

— Ἐρχεσαι ἀπὸ τὴν χέρσον; ἠρώτησεν
ὁ Ἰάκωβος.

— Ναί.

— Εἶδες τὴν δεσποινίδα;

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις;

— Σὲ ἐρωτῶ. Τὴν εἶδα ποῦ ἔφευγε μὲ
τὸ μαῦρον ἀλογόν της. Ἐμποροῦσα νὰ
τὴν σκοτώσω. Μία σφαῖρα τρέχει περισ-
σότερον ἀπὸ τὸ καλλίτερον ἀλογόν. Θὰ
τὴν ἔρριχνα ἔπειτα εἰς τὸ νερὸ μὲ μία πέ-
τρα εἰς τὸν λαιμὸν καὶ ὦρα καλή. Ἡ θὰ
τὴν ἔχωνα εἰς τὴν χέρσον ποῦ νὰ μὴ τὴν
ξεθάψῃ ποτὲ κένεις. Περιμένω διαταγὴν.
Πότε θὰ τὴν δῶσης;

Ἄ Κορεντίνος ἐφρικίασε.

— Δὲν εἶναι καιρὸς, εἶπε.

Ἄ Ἰάκωβος παρετήρει αὐτὸν μετὰ τοῦ
συνήθους αὐτῷ εἰρωνικοῦ ὕφους.

— Εἶδα καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικόν, ὑπέ-
λαβεν. Ἦσαν δύο, ὁ ἓνας μελαγχροινὸς
καὶ ὁ ἄλλος ξανθός. Ἡ δεσποινὴς τοὺς
εἶχε ξεκουμπήσει. Διατί; Ἰδιοτροπία
μῆς τρελλῆς. Ἐπήγαιναν σιγὰ καὶ ὠμι-
λοῦσαν ἐγὼ ὀπίσω ἀπὸ ἓνα δένδρον τοὺς
ἤκουσα· ὁ ξανθὸς ἔλεγε εἰς τὸν μελαγ-
χροινόν: «Πρέπει νὰ σπύσης. Ἡ Ζου-
άννα ἔχει ὑπονοίας καὶ δυνατὸν νὰ ἔλθῃ
ἐδῶ.» Ὁ μελαγχροινὸς ἐθύμωσε. Εὐμορ-
φος νέος αὐτὸς ὁ δ' Ἀμβάρης ἀξίζεις ὅμως
περισσότερον σὺ ἀπὸ αὐτόν, Κορεντίνε.
Εἶσαι εὐμορφος καὶ παλληκάρι. Ἐγὼ εἶμαι
ἀσχημος ἄν ἀρκούδα.

Καὶ μετὰ τινὰ βήματα ὑπέλαβε:

— Τί ἐπῆγε νὰ κάμῃ ἡ δεσποινὴς εἰς
τὴν Μαγευμένη Πέτρα; Θὰ εἰξεύρης σὺ.

— Διατί;

— Εἶσαι φίλος της. Χθὲς ἔμεινεν ὀπίσω
καὶ σοῦ ὠμίλησε.

— Μὲ ἠρώτησε διὰ τὴν μητέρα.

— Μπᾶ!

— Ναί. Ἄνησυχεὶ καὶ ὄλοι δι' αὐτὴν
ὀμιλοῦν. Ὁ κύρ Λεσιγιδῶ, αὐτὸς ὁ
παληάνθρωπος ὁ δικαστικὸς κλητῆρ, λέ-
γει πῶς βλέπει φαντάσματα, καὶ πῶς θὰ
ἔλθῃ ὁ ἀνακριτὴς νὰ τὴν ἐξετάσῃ.

— Διατί;

— Μήπως εἰξεύρω. Ἰδικές του ιδέες.
Μᾶς θέλει τὸ κακό μας.

— Θὰ τὸν ξεκοιλιάσω, ἐγρύλλισεν ὁ
Ἰάκωβος.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἄφῃρесе τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του,
ὅστις χαίρων ἤρξατο νὰ χρεμετιζῇ, ὡσα-
νεὶ ἤσθάνετο ὅτι μοχθῶν ὑπὲρ τοῦ κυρίου
τοῦ ἐξεπλήρου καθήκον, καὶ ἡ ἀπὸ τῶν
μόχθων τούτων ἀπαλλαγὴ ἐπέβαλεν αὐτῷ
ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης.

Ἄ Ρογῆρος ἐθώπευσεν αὐτὸν μετ' ἐν-
διαφέροντος καὶ ὅτε, θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ
τῆς πλευρᾶς του, ἤσθάνθη ταύτην πλήρη
πεπηγὸτος αἵματος καὶ τὸν εἶδεν ἀνατινα-
χθέντα ἐκ τοῦ πόνου, ὃν προὔξενησεν
αὐτῷ ἡ προστριβὴ τῆς πληγῆς, λησμο-
νήσας πᾶσαν ἄλλην αὐτοῦ θλίψιν, εἶπε
διὰ θρηνηδους φωνῆς:

— Ἄλλάχ! ἀγαθὲ μου ἵππε! Ἰδοὺ τί
ἀπολαμβάνει τις παρὰ τοῦ ἀπομωραν-
θέντος ἐκ τῆς θλίψεως! . . . Οἱμοι! ὅταν
ὁ ἄνθρωπος φέρεται πρὸς τὸν φίλον του,
ὡς θὰ ἐφέρετο πρὸς τὸν χεῖριστον τῶν ἐ-
χθρῶν του, δεικνύει προφανῶς ὅτι πάσχει
τὸν νοῦν.

Εἶτα, ἀνυψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ
στερέωμα, ἐψιθύριεν ἀκαταλήπτους τι-
νὰς λόγους καὶ, ὠπλισμένως ὡς ἦτο, κα-
τεκλίθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, θείς ἀντὶ προ-
κεφαλαίου τὴν ἀσπίδα του.

Ἦτο λίαν κεκμηκός.

Κατ' ἀρχὰς ὁ νοῦς του προσηλώθη ἐπὶ
μῆς μόνῃς ιδέας· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἤρ-
χισε νὰ περισπᾶται εἰς πολλὰς . . . εἰς
ἀπείρους . . . διακεκριμένας τὸ πρῶτον
καὶ καθαράς . . . καίπερ διακεκομμένας . . .
ἀλλὰ βαθμηδὸν ἀτάκτους καὶ ἀσυναρτή-
τους . . . ἐπὶ τέλους δέ, συγκεχυμένας . . .

Οἱ βεβαρημένοι ὀφθαλμοὶ του ἐκλεί-
σθησαν βραδέως . . . καὶ ὁ Ρογῆρος ἀπε-
κοιμήθη . . . Ἐμείνε δ' ἐν τῇ καταστά-
σει ταύτῃ πολλὴν ὥραν . . . ἄχρις οὐ θό-
ρυβος γελῶτων, βλασφημιῶν καὶ ἀσέμων
λόγων —κατὰ τὸ σῆθητες τῶν τοῦ ὄχλου
— ἀφύπνισεν ἀφνης αὐτόν.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἐν μέσῳ τῶν
δενδροσυστάδων τοῦ δάσους, εἶδε μεγά-
λην πυράν, καὶ παρ' αὐτὴν ἄνδρας ἄγρι-
ους τὴν ὄψιν, πανόπλους, ἐκδηλοῦντας
τὴν φαιδρότητα αὐτῶν διὰ φρικώδους
τρόπου . . . Ὅτε δὲ αἱ καταχθόνιοι ἐκεί-
νων κραυγαὶ ἤλαττοῦντο, ἤκουε κλαυθμη-
ρὰν φωνὴν ἰκετεύουσαν, εἰς ἣν ἐκεῖνοι ἀ-
πήντων δι' ἀκρατήτων καὶ σαρκαστικῶν
καγχασμῶν καὶ ὕβρεων. Τὸ πλεῖστον τῶν
τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀνθρώπων, ἂν ἔβλεπε
τοιούτῳ τι, θὰ ἐποίησεν τὸ σημεῖον τοῦ
σταυροῦ καὶ φεύγοντες, ὡσανεὶ χίλιοι διά-
βολοὶ ἐδίωκον αὐτούς, θὰ ὤμνουν ὅτι εἶδον
τὸ Σάββατον — ἦτοι τοὺς ἀσέμνους τῶν
μαγισσῶν χοροὺς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελή-

νης — τὸν διάβολον ἐν σχήματι μέλανος
τράγου, δεχόμενον, τὴν λατρείαν τῆς συμ-
μορίας — βρέφος φονευόμενον — καὶ τὴν
καρδίαν αὐτοῦ αἱματοσταγῆ προσφερομέ-
νην ὀλοκαύτωμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς κα-
ταράτου θυσίας, τελουμένης διὰ μέλανος
ἄρτου . . . καὶ ἄλλας πολλὰς τοιαύτας
πλάνας, δι' ἃς ἡ νῦν γενεὰ χλευάζει τὰς
ἀρχαίας, ὡσανεὶ ἦτο βεβαία ὅτι ἡ μέλ-
λουσα δὲν θὰ γελᾶσθαι διὰ τὰς ἀνοησίας,
ἃς καὶ αὐτὴ προσθεύει. Ὁ Ρογῆρος ὅμως
ξίφυλλήσας, ἐπλησίασε μετὰ μεγίστης
προσοχῆς εἰς τὸν τόπον τοῦ θεάματος,
κρυπτόμενος πάντοτε ὀπισθεν τῶν δέν-
δρων. Ἐνόησεν εὐκόλως ὅτι οἱ ἄνθρωποι
ἐκεῖνοι ἦσαν λησταί· ἀλλὰ δὲν ἐνόησεν
ἀμέσως καὶ τὴν αἰτίαν τῆς τόσης αὐτῶν
φαιδρότητος. Παρατηρήσας ὅμως καλλί-
τερον, εἶδεν ἄνδρα, ὅστις ἐκ τῆς φωνῆς,
καίπερ ἡλλοιωμένης ἐκ τοῦ τρόμου καὶ
τῶν δακρύων, ἐφάνη αὐτῷ ὅτι ἦτο ὁ
κατὰ τὴν πρωίαν ζητήσας νὰ γείνη
συνοδός του. Ἡ περιβολὴ του ἦτο πράγ-
ματι περιβολὴ πτωχοῦ. Ἐφερε ἱμάτιον
λευκόφαιον κατὰ μανδύαν κοσμούμενον ὑπὸ
κογχυλίω, κατὰ τὸ ἔθος τῶν ἐπανερχομέ-
νων ἐκ τῆς ἀγίας Γῆς. Ἦτο ἴσως πεντη-
κοντούτης . . . κάτισχνος . . . ἐφαίνετο δὲ
λίαν εὐκίνητος . . . τὸ πρόσωπόν του ἦτο
κάτωχρον, πλήρες ρυτίδων . . . οἱ ὀφθαλ-
μοὶ του κοῖλοι, πελιδνοὶ . . . ἀλλ' ἔχον-
τες μελαντάτας τὰς κόρας.

— Πρόσεξε καλά, διότι ἐγὼ! δὲν θέλω
νὰ νομιζῆς ὅτι σὲ μεταχειρίζομεθα κα-
κῶς, ἀπεναντίας θέλω νὰ πεισθῆς ὅτι εἶ-
ναι συμφέρον σου νὰ ἀποθάνῃς. Σὲ ἤρευ-
νήσαμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ
οὐδὲν εὐρομεν οὔτε εἰκόνα ἀγίου, οὔτε
κομβολόγιον· ἀλλὰ μόνον αὐτὸ τὸ βαλάν-
τιον πλήρες νομισμάτων νέων καὶ σιλι-
πνῶν, τὰ ὅποια εὐχαριστεῖται νὰ βλέπῃ
κανεῖς. Τοῦτο, ὡς δύνασαι καλῶς νὰ ἐννο-
ήσης, εἶναι δι' ἡμᾶς καλλίτερον. Ἄλλά,
καθὼς βλέπεις, δὲν εἶναι καὶ πρᾶγμα προσ-
κυνητῶν . . . ἀλλ' ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι εἶναι . . .
πῶς ἠδυνήθης ἐπαίτων νὰ συλλέξῃς αὐτὰ
ὄλα νέα καὶ τοῦ αὐτοῦ ἔτους; Λοιπὸν δὲν
ἀπολείπεται ἢ νὰ ἴδωμεν ἂν ἦσαι ληστής,
ἢ κατασκόπος· ἀλλὰ, πρὸς τί νὰ κοπιᾶ-
σωμεν διὰ τοῦτο, ἀφοῦ καὶ κατὰ τὴν
μίαν καὶ κατὰ τὴν ἄλλην περίπτωσιν
πρέπει νὰ ἀποθάνῃς; . . . Ἄν ἦσαι λη-
στής, καθ' ἃ φαίνεται, ἡ ζηλοτυπία τοῦ
ἐπιτηδεύματος, ὁ φόβος μὴ ἴδωμεν τὴν
τέχνην εἰς χεῖρας πολλῶν, μάλιστα τώρα,
ὅτε ἡ δουλειὰς δὲν εἶναι πολλαίς, ἐπι-
βάλλουσι τὸν θάνατόν σου. . . Ἄν ἦσαι κα-
τάσκοπος, ἡ εὐχαριστήσις τῆς ἐκδικήσεως,
ἡ βεβαιότης ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς πλέον δὲν θὰ
μᾶς βλάψῃς, ἐπιβάλλουσι ἐπίσης τὸν θά-
νατόν σου. Ἡ ἀγάπη, ἀδελφέ μου, εἶναι
μεγάλῃ ἀρετὴ . . . ἀλλ' ἤκουσα πολλάκις ὅτι,
ὅπως ἦναι τελεία, δέον ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ ἡμᾶς
αὐτοῦς. Τώρα, ἡ ἰδικὴ σου ἀντίκειται ὅπως
πρὸς τὴν ἰδικήν μου . . . σὺ εἶσαι ἀσθενής,
καὶ ἐγὼ ἰσχυρός . . . σὺ ἔφευγες, καὶ ἐγὼ σὲ
ἔφθασα . . . λοιπὸν σὲ φονεύω . . . Πῶς

1. Λέγει ληστής, ὅστις, ὡς θὰ ἴδωμεν βραδύτερον,
ἐτιμωρήθη.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Κ Ο Ρ Ἰ Ἡ Λ Ι Α

Διήγημα

ΜΙΧΑΗΛ ΘΕΡΒΑΝΘ